

LBRIS

We know
books

LUCIAN PRICOP

DIȚIONAR EXPLICATIV
AL
LIMBII ROMÂNE

EDITURA CARTEX 2000

Abrevieri

adj. – adjectiv	ist. – istorie
adv. – adverb	înv. – învechit
anat. – anatomie	jur. – juridic
arh. – arhaism	lingv. – lingvistică
arhit. – arhitectură	lit. – literatură
art. – articol	livr. – livresc
astron. – astronomie	log. – logică
biol. – biologie	m. – masculin
bis. – biserică	mat. – matematică
bot. – botanică	mec. – mecanică
chim. – chimie	med. – medicină
conj. – conjuncție	mil. – militar
constr. – construcții	mitol. – mitologie
cont. – contabilitate	muz. – muzică
depr. – depreciativ	n. – neutru
dr. – drept	num. – numeral
ec. – economie	peior. – peiorativ
f. – feminin	pl. – plural
fam. – familiar	pol. – politică
farm. – farmacie	pop. – popular
fig. – figurat	prep. – prepoziție
filoz. – filozofie	pron. – pronume
fin. – finanțe	psih. – psihologie
fiz. – fizică	refl. – reflexiv
fiziol. – fiziologie	reg. – regional
geogr. – geografie	s. – substantiv
geol. – geologie	sg. – singular
geom. – geometrie	tehn. – tehnică
gram. – gramatică	tr. – tranzitiv
interj. – interjecție	vb. – verb
intr. – intransitiv	zool. – zoologie
invar. – invariabil	

A

a¹ s.m. Prima literă a alfabetului limbii române; sunet (vocală) notat cu această literă.

a² interj. **1.** Exclamație care exprimă admirație, surprindere, supărare etc. **2.** Exclamație care însoțește reamintirea bruscă a ceva.

abajúr, abajururi s.n. Apărătoare de sticlă, de metal etc. fixată la o lampă, care îndreaptă razele de lumină în direcția dorită.

abandón, abandonuri s.n. **1.** Faptul de a abandona. **2.** (Dr.) ~ *de familie* = părăsirea familiei, a copiilor etc. de către persoana care are obligația legală de a-i întreține.

abandoná, abandonez vb. I tr. și intr. A părăsi, a lăsa la voia întâmplării pe cineva sau ceva; a renunța (definitiv) la ceva.

abáte, abát vb. III. **1.** Tr., refl. și intr. A (se) îndepărta de la un drum de urmat, de la o anumită direcție, (fig.) de la o normă, de la o linie de conduită etc. Refl. A se opri în treacăt undeva sau la cineva (părăsind drumul inițial). **2.** Refl. (Despre fenomene ale naturii, nenorociri). A veni pe neașteptate (și cu intensitate).

abátere, abateri s.f. **1.** (Dr.) Încălcare a unor dispoziții legale. **2.** (Tehn.) Diferența dintre valoarea măsurată și cea reală a unei mărimi.

abatór, abatoare s.n. Loc unde se sacrifică animalele pentru consum.

abătút, -ă, abătuți, -te adj. Descurajat, deprimat.

abcés, abcese s.n. Puroi acumulat într-un țesut sau într-un organ.

abdicá, abdic vb. I intr. A renunța la tron; (fig.) a renunța la ceva, a se resemna.

abdomén, abdomene s.n. Partea corpului dintre torace și bazin, în care se află stomacul și intestinele.

aberánt, -ă, aberanți, -te adj. Care constituie o aberație; anormal.

aberație, aberații s.f. **1.** Abateră de la normal; (p. ext.) absurditate. **2.** (Fiz.) Deformare a unei imagini produse de un instrument optic.

abiá adv. **1.** Cu greu, anevoie. **2.** Foarte puțin (cantitativ sau intensiv); de foarte puțină vreme.

abil, -ă, abili, -e adj. Îndemânatic, iscusit; descurcăreț.

abilitá, abilitéz vb. I tr. A-i recunoaște cuiva o anumită calificare, în urma unei probe.

abís, abisuri s.n. Prăpastie adâncă.

abjéct, -ă, abjecți, -te adj. Care inspiră repulsie, dispreț; josnic.

abjécție, abjecții s.f. Faptă sau atitudine abjectă.

abnegáție s.f. Devotament (dus până la sacrificiu).

aboli, abolesc vb. IV tr. (Jur.) A desființa o instituție, o stare social-politică, anumite uzanțe; a anula o lege.

aboná, abonez vb. I tr. și refl. A face un abonament.

abonament, abonamente s.n. Convenție prin care, în schimbul unei sume de bani, se obține, pe o anumită perioadă, dreptul de a folosi anumite servicii publice, de a primi un ziar etc.

abordá, abordez vb. I. 1. Intr. (Despre nave) A se apropia de bordul altei nave; a se ciocni de altă navă, de un dig etc. A acostă. 2. Tr. A opri pe cineva pentru a-i vorbi. 3. Tr. A începe studierea, tratarea unui subiect; a deschide vorba despre ceva.

abreviá, abreviez vb. I tr. A prescurta un cuvânt, o denumire etc.

abrogá, abrog vb. I. tr. A scoate din vigoare o lege sau un alt act normativ; a anula, a suprima.

abrupt, -ă, abrupti, -te adj. (Despre forme de relief) Cu pantă foarte înclinată.

abrutizá, abrutizez vb. I tr. și refl. A deveni sau a face să devină insensibil, ca o brută.

absént, -ă, absenți, -te adj. Care lipsește. (Fig.) Distrat, neatent.

absentá, absentez vb. I intr. A lipsi dintr-un loc unde ar trebui să fie prezent.

absolút, -ă, absoluți, -te adj., adv. 1. Adj. Care este independent de orice condiții și relații; care nu comportă excepții, perfect. 2. Adv. (cu valoare de superlativ) Perfect, exact, întocmai.

absolvént, -ă, absolvenți, -te s.m. și f. Persoană care a absolvit un an școlar, un ciclu sau o formă de învățământ.

absolví, absolvesc vb. IV tr. 1. A termina un an școlar, un ciclu sau o formă de învățământ. 2. (Dr.) A scuti de pedeapsă.

absorbí, absorb vb. IV tr. 1. A încorpora (un gaz, un lichid). 2. (Fig.) A preocupa mult, a interesa.

absorbție, absorbtii s.f. 1. Fenomen prin care un lichid sau un solid încorporează din afară o substanță. 2. (Fiz.) Fenomenul reținerii de către un corp a unei părți din energia radiată care cade asupra lui.

abstinent, -ă, abstinenți, -te s.m. și f. Persoană care se abține de la unele alimente, băuturi, de la satisfacerea unor necesități fiziologice etc.

abstráct, -ă, abstracți, -te adj. 1. Care este gândit în mod separat de realitatea directă. 2. Conceput în mod prea general; greu de înțeles.

abstractizare s.f. Operație a gândirii prin care se desprind și se rețin numai însușirile și relațiile esențiale ale obiectului cercetat.

absúrd, -ă, absurzi, -de adj. Care contravine logicii.

absurditate, absurdități s.f. Caracterul a ceea ce este absurd; idee, lucru absurd.

abține, abțin vb. III refl. A se reține de la ceva.

abundá, pers. 3 abundă vb. I intr. A se găsi sau a avea în cantitate mare.

abundént, -ă, abundenți, -te adj. Care abundă.

abundentă s.f. Cantitate mare; belșug, bogăție.

aburí, aburesc vb. IV tr. și refl. A (se) acoperi cu picături fine provenite din condensarea aburilor.

abúz, abuzuri s.n. 1. Încălcare a legalității, faptă ilegală. ~ de putere = faptă săvârșită de cineva prin depășirea atribuțiilor sale. 2. Exces în folosirea unui lucru.

ac, ace s.n. 1. Ustensilă subțire de metal, servind la cusut. 2. Nume dat unor obiecte asemănătoare cu acul

(1), având diverse întrebuintări: *ac cu gămălie*; *ac de seringă*; *ac indicator* (la aparate de măsurat) etc.

3. Organ în formă de ac (1), de apărare sau de atac, al unor animale sau insecte. 4. Frunză subțire și ascuțită, caracteristică coniferelor.

academie, academii s.f. 1. Instituție superioară de cultură și știință care cuprinde savanți, literați, artiști etc.

2. Nume dat unor școli de învățământ superior.

acalmie s.f. Perioadă de liniștire temporară a vântului, a valurilor. (Fig.) răstimp de liniște într-o perioadă frământată.

acapará, acaparez vb. I tr. A pune stăpânire (cu forța) pe ceva.

accelerá, accelerez vb. I tr. A mări viteza de deplasare a unui mobil sau de funcționare a unui sistem tehnic; a grăbi (o acțiune).

accelerát, -ă, accelerați, -te adj. Care are o viteză sau o frecvență din ce în ce mai mare (peste cea normală).

Tren ~ și substantivat, n. = tren care are viteză mai mare decât a personalului și care nu oprește în toate stațiile.

acceleratór, acceleratoare s.n. 1. Mecanism care servește la variația turației unui motor. 2. Instalație complexă pentru accelerarea microparticulelor (electroni, protoni etc.) până la viteze foarte mari.

acceleráție, accelerații s.f. Variație a vitezei unui corp.

accént, accente s.n. 1. Pronunțare mai intensă sau pe un ton mai înalt a unei silabe dintr-un cuvânt ori a unui cuvânt dintr-un grup sintactic; expresie a vocii, intonație; (concr.) semn grafic prin care se marchează această pronunțare. 2. Fel particular de a pronunța, specific unui grai sau unei limbi.

accentuá, accentuez vb. I. 1. Tr. A marca accentul (1) prin semnul grafic sau prin intonație. 2. Tr. (Fig.) A sublinia o idee, a o întări. 3. Refl. (Fig.) A se intensifica.

acceptá, accept vb. I tr. A fi de acord cu...; a consimți să...

acces, accese s.n. 1. Posibilitate sau drept de a pătrunde ori de a ajunge undeva. Manifestare bruscă, la intervale variabile, a unor tulburări organice; izbucnire violentă a unei stări sufletești. 3. (Inform.) Faptul de a accesa.

accesá, accesez vb. I tr. (Inform.) A efectua o operație de căutare și obținere a unei informații înregistrate în memoria unui calculator.

accesibil, -ă, accesibili, -e adj. 1. La care se poate ajunge (ușor). 2. Care este ușor de înțeles.

accesóriu, -ie, accesorii adj., s.n. (Obiect, piesă) care servește unui ansamblu fără a face parte integrantă din acesta.

accidentá, accidentez vb. I refl. și tr. A suferi sau a provoca cuiva un accident.

accidental, -ă, accidentali, -e adj. Întâmplător.

acél, aceea, acei, acele adj. dem. (Precedând substantivul) Care este relativ depărtat de vorbitor; (pop. și fam.) ăla. -Var. (urmând substantivul) **acéla, acéea**.

acéla, acéea, aceia, acelea pron. dem. Indică pe cineva sau ceva care este relativ depărtat de vorbitor; (pop. și fam.) ăla.

acélași, acéeași, aceiași, aceleași pron. și adj. dem. (care este) tot (sau chiar) acela; (care este) ca mai înainte, neschimbat.

acérb, -ă, acerbi, -e adj. Înverșunat, necruțător.

acést, această, acești, aceste adj. dem. (precedând substantivul) Care este relativ apropiat de vorbitor. -Var. (urmând substantivul) **acésta, acéasta**.

acésta, acéasta, aceștia, aceștea pron. dem. Indică pe cineva sau ceva care este relativ apropiat de vorbitor.

acetic, -ă adj. *Acid* ~ = lichid incolor, cu miros înțepător, folosit în industria farmaceutică, a coloranților, în alimentație.

achită, achit vb. I 1. Tr. și refl. A (-și) plăti o obligație materială sau morală. 2. Tr. (Jur.) A declara pe cineva nevinovat.

achiziție, achiziții s.f. Procurare de obiecte rare în condiții avantajoase.

achiziționă, achiziționez vb. I tr. A procura prin achiziție.

acid, -ă, acizi, -de adj., s.m. 1. S.m. (Chim.) Substanță care, în soluție apoasă, are gust acru și înroșește hârtia albastră de turnesol, iar în combinație cu metale formează săruri. 2. Adj. Care are proprietățile unui acid (1).

aclamă, aclăm vb. I tr. A-și manifesta, prin aclamații, aprobarea sau entuziasmul față de cineva sau de ceva.

aclimatiză, aclimatizez vb. I tr. A adapta o plantă sau un animal la un climat nou.

acnee s.f. Boală de piele caracterizată prin apariția, mai ales pe față, a unor coșuri.

acoladă, acolade s.f. Semn grafic în formă de arc care unește cuvinte, formule, cifre etc.

acolit, acoliți s.m. Persoană care ajută pe cineva într-o acțiune reprobabilă.

acomodă, acomodez vb. I refl. A se deprinde cu noi condiții de viață, de muncă etc.

acomodare, acomodări s.f. Acțiunea de a se acomoda; autoreglare a organelor de simț în vederea percepției optime a stimulilor.

acompaniă, acompaniez vb. I tr. 1. A executa partea de acompaniament a unei piese muzicale. 2. A însoți pe cineva.

acompaniament, acompaniamente s.n. Totalitatea elementelor armonice, ritmice, care însoțesc o melodie în armonie cu aceasta.

acónt, aconturi s.n. Sumă de bani plătită anticipat din prețul unor servicii sau furnituri, ca garanție.

acoperi, acopăr vb. IV tr. 1. A așeza peste un obiect sau peste o ființă ceva, a înveli. 2. A pune peste un obiect deschis ceva, a astupa. 3. A ascunde, a tănuși. 4. A depăși în intensitate, a înăbuși un zgomot, o melodie etc. 5. (Mil.) A lua măsuri de protecție a trupelor și a obiectivelor împotriva atacurilor inamice.

acoperire, acoperiri s.f. 1. Acțiunea de a acoperi. 2. (Ec.) Fond de valori certe pe baza cărora băncile de emisie asigură convertirea bancnotelor. Posibilitate de a face față unei cheltuieli.

acórd, acorduri s.n. 1. Înțelegere, învoială între două sau mai multe persoane. 2. (Gram.) Concordanță de număr, gen, caz sau persoană între formele cuvintelor și determinanțele lor.

acordă, 1, 2 acórd, 3 acordez vb. I tr. 1. A da ceva cu bunăvoință, cu atenție. 2. A stabili un acord gramatical. 3. A aduce tonurile unui instrument muzical la înălțimea corectă.

acordeón, acordeoane s.n. Instrument muzical portabil, cu burduf, claviatură și butoane.

acostă, acostez vb. I 1. Intr. (Despre nave) A se apropia (în vederea legării) de chei, de țarm etc. 2. Tr. (Fig.) A opri pe cineva din drum și a i se adresa în mod supărător.

acredită, acreditez vb. I tr. A numi și a trimite, în altă țară sau la o manifestare publică, un împuternicit (diplomat, ziarist).

acri, acresc vb. IV tr. și refl. A face să devină sau a deveni (mai) acru; (refl.); despre alimente) a se altera, a se strica.

acrobát, -ă, acrobați, -te s.m. și f. Gimnast specializat în acrobații.

acrobație, acrobații s.f. Exercițiu dificil de gimnastică sau de echilibristică.

acrostih, acrostihuri s.n. Poezie în care literele inițiale ale versurilor alcătuiesc un cuvânt sau o propoziție.

ácrú, -ă, acrí, -e adj. 1. Care are gustul ca al oțetului. 2. (Fig.); despre oameni) Morocânos, ursuz.

act, acte s.n. 1. Document eliberat de o autoritate, prin care se atestă un fapt, o obligație etc. 2. Manifestare a activității umane; acțiune, faptă. 3. Principala subîmpărțire a unei opere dramatice.

activ, -ă, activi, -e adj., s.n. 1. Adj. Care participă în mod efectiv la o acțiune. 2. Adj. (Chim.) *Substanță ~ă* = substanță care intră ușor în reacții. 3. Adj. (Ec.; despre operații economice) La care veniturile sunt mai mari decât cheltuielile. 4. S.n. (Ec.) Totalitatea mijloacelor economice aparținând unei întreprinderi, instituții sau organizații economice.

activă, activez vb. I 1. Intr. A desfășura o activitate (1). 2. Tr. A face ca ceva să devină activ, a pune în acțiune.

activitate, activități s.f. 1. Ansamblu de acte fizice, intelectuale și morale făcute în vederea unui anumit rezultat; manifestare a unei energii, a unei forțe; muncă, ocupație. 2. (Fiziol.) ~ *nervoasă superioară* = activitate a etajelor superioare ale sistemului nervos prin care se realizează adaptarea la mediu a organismului animal și uman. 3. ~ *solară* = ansamblul fenomenelor care au loc la suprafața Soarelui (petele, erupțiile, protuberanțele etc.).

actual, -ă, actuali, -e adj. Care există sau care se petrece în momentul de față; de acum, din prezent.

actualitate, actualități s.f. Timpul de față, prezent. Faptul de a fi actual; (la pl.) evenimente la ordinea zilei, curente.

actualizá, actualizez vb. I. tr. A face ca ceva să devină actual.

acționá, acționez vb. I 1. Intr. A face, a întreprinde ceva. 2. Intr. A exercita o influență asupra cuiva sau a ceva. 3. Tr. A face să funcționeze un sistem tehnic.

acționár, -ă, acționari, -e s.m. și f. Persoană care posedă acțiuni (5).

acțiune, acțiuni s.f. 1. Faptul de a acționa (1); activitate întreprinsă pentru atingerea unui scop. 2. Exercițarea unei forțe sau a unei influențe asupra cuiva ori a ceva. 3. (Gram.) Starea, mișcarea, procesul etc. exprimate de verb. 4. Desfășurarea evenimentelor într-o operă literară. 5. (Ec.) Hârtie de valoare care dovedește participarea deținătorului la capitalul unei societăți și pe baza căreia acesta primește dividende.

acuarélă, acuarele s.f. 1. Culori (2) care se folosesc în pictură, fiind diluate cu apă. 2. Tehnică picturală în care se folosesc acuarele (1). 3. Pictură executată cu acuarele (1).

acúm adv. 1. În momentul de față, în împrejurările actuale; imediat. 2. Înainte cu... (socotind din momentul acesta). – Var. **acúma**.

acumulá, acumulez vb. I tr. A aduna, a strânge, a înmagazina.

acumulátór, n. acumulatoare, m. acumulatori s.n., s.m. Aparat sau rezervor folosit pentru înmagazinare de energie sau de agenți energetici.

acústic, -ă, acustici, -ce adj., s.f. 1. Adj. Care emite, transmite sau recepționează unde sonore; care se referă la sunete. 2. S.f. Calitatea de a propaga sunetele și de a ușura perceperea lor.

acút, -ă, acuți, -te adj. 1. (Despre dureri) Pătrunzător, violent; (despre boli) cu evoluție rapidă și manifestări de criză. 2. (Muz.; despre sunete) Înalt, ascuțit.

acuzá, acúz vb. I tr. A învinováți.

acuzare, *acuzări* s.f. Acțiunea de a acuza. Persoană care susține învinuirea într-un proces.

acuzat, *-ă, acuzați, -te* s.m. și f. Inculpat.

acuzativ, *acuzative* „forme de acuzativ” s.n. (Gram.) Caz al declinării, cu funcție specifică de complement direct, iar atunci când este precedat de prepoziții, și cu alte funcții.

acuzător, *-oăre, acuzatori, -oare* adj., s.m. și f. (Persoană) care acuză.

acvăriu, *acvarii* s.n. Vas sau bazin cu apă în care se țin plante sau animale acvatice vii; loc în care se află astfel de bazine.

acvatic, *-ă, acvatici, -ce* adj. 1. Care trăiește în apă. 2. Format din apă. *Mediu acvatic.*

adaos, *adaosuri* s.n. Ceea ce se adaugă la ceva.

adaptă, *adaptez* vb. I. 1. Tr. A face să se potrivească, să corespundă. 2. Refl. A se acomoda.

adăpost, *adăposturi* s.n. 1. Construcție pentru protecția oamenilor sau a animalelor contra intemperiei sau a primejdiilor; loc ferit unde se adăpostește cineva. 2. (Mil.) Construcție specială pentru protecția împotriva focului inamicului, a atacurilor aeriene etc.

adăposti, *adăpostesc* vb. IV tr. și refl. A (se) feri, a (se) proteja (în adăpost 1).

adăugă, *adăug* vb. I. 1. Tr. A mai pune peste..., a pune în plus. A completa (cele spuse sau scrise). 2. Tr. și refl. A (se) alătura, a (se) alipi.

adânc, *-ă, 1, 2, 3 adânci, 4 adâncuri* adj., s.n. 1. Adj. (Despre ape, cavități etc.) Al cărui fund se află la distanță (mare) de marginea de sus. 2. Adj. Întins până departe în linie orizontală (*pădure adâncă*) sau verticală (*rădăcini adânci*). 3. Adj. (Fig.) Puternic, intens, profund. 4. S.n. Adâncime (considerată verticală sau orizontal).

adânci, *adâncesc* vb. IV. 1. Tr. A face să fie mai adânc (1). 2. Refl. A intra, a pătrunde în adâncime, a înainta spre interior. 3. Tr. (Fig.) A pătrunde cu mintea, a studia în profunzime. 4. Refl. (Fig.) A se lăsa absorbit de ceva, a se cufunda în...

adâncime, *adâncimi* s.f. 1. Înșușirea de a fi adânc (1); distanță de la suprafața unei adâncituri sau a unei ape până la fundul ei. 2. Depărtare (într-un spațiu, într-o pădure etc.). 3. Profunzime, intensitate.

adâncitură, *adâncituri* s.f. Parte scobită a unei suprafețe.

adecvăt, *-ă, adecvați, -te* adj. Corespunzător, potrivit.

ademeni, *ademenesc* vb. IV tr. A atrage, a ispiti; a amăgi; a seduce.

ademenitor, *-oăre, ademenitori, -oare* adj. Care ademeneste.

adept, *-ă, adepti, -te* s.m. și f. Persoană care adoptă și susține o teorie, o doctrină, care împărtășește convingerile cuiva.

aderă, *ader* vb. I intr. 1. A fi în favoarea unei ideologii, a unui partid etc. 2. A se ține lipit de ceva.

adêsea adv. În repetate rânduri, de multe ori.

adevăr, *adevăruri* s.n. 1. Oglindirea fidelă a realității în gândire; concordanță între conștiințele noastre și realitate. 2. Justețe, exactitate.

adevărăt, *-ă, adevărați, -te* adj. 1. Conform cu adevărul. 2. Care nu poate fi pus la îndoială, real.

adeverî, *adeveresc* vb. IV tr. și refl. A (se) dovedi, a (se) confirma ca adevărat (1).

adeverință, *adeverințe* s.f. Înscris prin care se atestă un fapt, un drept etc.

adeziune, *adeziuni* s.f. 1. Aderare la o idee, la un partid etc. 2. (Fiz.) Fenomen care se manifestă la contactul dintre două corpuri de naturi diferite, datorită atracției dintre moleculele acelor corpuri.

adeziv, *-ă, adezivi, -e* adj., s.m. 1. Adj. (Despre materiale) Care aderă; care are proprietatea de a lipi. 2. S.m. Produs chimic care permite încluirea a două suprafețe.

ad-hoc adv. Aname pentru acest scop. (Adjectival) *Divanurile ad-hoc.*

adiă, pers. 3 *adie* vb. I intr. 1. (Despre vânt) A sufla ușor, lin. 2. (Despre miresme) a se propaga câte puțin, în unde ușoare.

adiacent, *-ă, adiacenți, -te* adj. Alăturat. *Unghiuri ~e* = (două) unghiuri situate în același plan, care au același vârf și o latură comună.

adică adv. 1. Cu alte cuvinte. 2. La urma urmei.

adiere, *adieri* s.f. Suflare ușoară de vânt.

adineăuri adv. Cu puțin înainte, nu de mult.

adio interj. Rămas bun (pentru totdeauna)! (Ironie) S-a terminat cu...

adițional, *-ă, adiționali, -e* adj. Care se adaugă la ceva. *Act adițional.*

adjectiv, *adjective* s.n. Parte de vorbire flexibilă care însoțește un substantiv cu care se acordă în gen, număr și caz și pe care îl determină.

adjectival, *-ă, adjectivali, -e* adj. Care are valoare de adjectiv; care este exprimat printr-un adjectiv.

adjudecă, *adjudec* vb. I tr. 1. A atribui un bun scos la licitație persoanei care oferă prețul cel mai mare. 2. (Sport) *A-și ~ victoria* = a obține victoria într-o competiție.

adjunct, *-ă, adjunți, -te* s.m. și f., adj. (Persoană) imediat subordonată conducătorului unei instituții, al unei societăți, al unei organizații etc.

administra, *administrez* vb. I tr. 1. A conduce (o întreprindere, o instituție, un patrimoniu etc.). 2. A da unui bolnav un anumit medicament.

administrător, *-oăre, administra-tori, -oare* s.m. și f. Persoană care administrează un bun sau un patrimoniu.

administrăție, *administrații* s.f. Organele prin care se efectuează administrarea unui bun, a unui patrimoniu etc. *~ de stat* = formă de activitate a statului pentru realizarea funcțiilor sale. *~ locală* = prefectul și/sau primarul împreună cu consiliile corespunzătoare din fiecare localitate sau județ.

admiră, *admir* vb. I tr. A privi pe cineva sau ceva cu un sentiment de încântare, a prețui.

admirativ, *-ă, admirativi, -e* adj., adv. 1. Adj. Care exprimă admirație. 2. Adv. Cu admirație.

admirator, *-oăre, admiratori, -oare* s.m. și f. Persoană care admiră pe cineva sau ceva.

admirăție s.f. Sentiment de încântare, de apreciere deosebită față de cineva sau de ceva.

admisibil, *-ă, admisibili, -e* adj. Care poate fi admis.

admite, *admit* vb. III tr. 1. A considera, a recunoaște ca bun, a fi de acord. 2. A tolera, a îngădui.

admîtere, *admîteri* s.f. Acțiunea de a admite. *Examen de ~* = examen pe baza căruia un candidat poate fi primit într-o formă (superioară) de învățământ.

adnotă, *adnotez* vb. I tr. A face însemnări pe marginea unui text.

adolescență s.f. Perioadă a dezvoltării organismului uman, care are loc între vârsta pubertății și cea de adult.

adoptiv, *-ă, adoptivi, -e* adj. 1. (Despre copii) Care a fost adoptat. 2. (Despre o persoană) Care a adoptat (1) pe cineva.

adopție, *adopții* s.f. Act juridic prin care se adoptă.